

Debelušasta ženska v sosednjem vrtu se je dvignila v gredici:

»Kaj?«

»Gospa, gospa, kura poje! Vaša črna kural! Ali veste, kaj to pomeni?«

»Kaj pomeni?«

»Da vam poje smrt!«

Zasmejala se je gospodinja.

»Res. Niste še slišali? — Boste že videli. Še žal vam bo.«

Odslej je pela Bernadka skoraj vsak dan. Soseđa se je vedno bolj razburjala:

»Saj na mojem plotu poje! Všš! Smrt črna!«

Ni kazalo drugega. Zavoljo ljubelega miru je bilo treba Bernadko spraviti proč.

Tiste dni so pritekli vaški otroci pravit, da za vasjo leži mlad človek v travi. Ljudje so šli pogledat. Našli so ga. Popotnik brez dela je bil, ki je onemogel legel, a vstati ni mogel več. Pobrali so ga in ga nesli v najbližjo hišo. Treba ga je bilo okrepiti. Temu je Bernadka darovala svoje življenje. Mladi popotnik je čez nekaj dni zdrav nadaljeval svojo pot.

J. Langerholz

Kaznovana jezičnica

(Legenda.)

Živela je v tistih dneh, ko sta še Kristus in sv. Peter po svetu hodila in ljudem dobrote delila, ženska oseba. Bila je še dosti čedne postave in prikupljive zunanosti, imela je pa zelo dolg in silno strupen jezik. Kamor ga je stegnila, psovod je nastal prepir, ali se je razlegal jok, ali se je naselila žalost, dosti hudega in slabega, dobrega pa nič.

S svojim strupenim jezikom se je lotila celo Gospoda Jezusa Kristusa in njegovega stalnega spremljevalca sv. Petra. Tudi njima je začela odjedati in objedati dobro ime. Naš Gospod je neskončno potrpežljiv in je mirno prenašal njeno jezikanje, sv. Petra je pa ta reč na vso moč jezila. Včasih se je togotil na tihem in skrionem, včasih je pa spet na ves glas dajal duška svoji jezi.

»Če bi bil jaz, kakor je moj Gospod, bi že pokazal njenemu jeziku,« je mrmral svetnik sam pri sebi, »moj Gospod pa le vse potrpi in vse prenese. Oh, zakaj nimam jaz moči in oblasti, kakor jo ima On!«

Gospod, ki vse vidi in vse ve, je dobro slišal in razumel godrnjanje svojega apostola. In ker je tudi njemu že presedalo delovanje hudobne ženske, je slednjič ustregel sv. Petru.

»Odreži tistole šibo tamle v grmu,« ukaže Petru. Peter odreže šibo.

»Ko bova šla mimo one hiše in če se bo ženska naju lotila, jo kar s tisto šibo udari,« mu veleva Gospod. Peter posluša Gospodovo besedo, pa si misli sam pri sebi: »Premalo bo zalegla ta šiba za njen hudobni jezik. Zakaj, če bi tudi ubil to žensko, bi storil naravnost dobro delo.«

Vendar apostol ni delal po svoji glavi, ampak se je držal Gospodovega naročila. Iz izkušnje je pač vedel, da je kazen Gospodova lahko huda, če je tudi na videz le malenkostna. Zato ni ugovarjal.

Ko prideta sveta popotnika mimo znane hiše, ju že napade zlobna ženska s celo kopo zmerjanja in psovanja. Pa še kakšnega!

Peter zamahne s šibo. Pa samo enkrat in zadosti je bilo. Zlobne in jezične ženske ni bilo nikjer več. Pač pa je tam po hiši leno poskakovala ostudna žaba in se zadirala s svojim neprijetno hreščočim glasom. Ljudje, ki so hodili tam mimo, so se čudili, da ni nikjer več tiste ženske in so se povpraševali, kam bi bila izginila.

Le nekateri bolj bistrovidni so se začeli zanimati za tisto ostudno žival, ki se je potuhnjeno plazila tam okoli hiše. Nekateri so se je ogibali, drugi so jo preganjali in premetavali s palicami, tretji so pred njo pljuvali in klicali: »Fuj! Grdobal Poberi se, kamor se hočeš! Fuj!«

Otožno je gledala plaha žival na mimo idoče, ki niso vedeli, koga imajo pred seboj. Le včasih se je oglasila z žalostnim glasom, kakor bi prosila usmiljenja in pomoči. Pa kdo naj razume, kaj hoče žival povedati.

Pretekla so leta, minevali so dnevi in meseci. Kristus in sveti Peter sta spet hodila tam mimo. Peter se spomni neprijetnega pota in neprijetnih dogodkov, ki sta jih včasih tukaj s Kristusom doživljala. Postal je zamišljen in dolgo ni mogel priti do besede. Sveti Peter ni bil med tistimi, ki hočejo svojega bližnjega kratko in malo pogubiti in uničiti, naj jih stane, kar jih hoče. Takih ljudi ob dnevih svetega Petra naša zemlja še ni poznala. Zasmilila se mu je žena, ki je bila pred toliko in toliko leti spremenjena v žabo. Gospod, ki vse vidi in vse ve, je pa že uganil misli svojega apostola in mu je sklenil pomagati. »Peter!« ga je predramil iz zamišljenosti.

»Kaj želiš, moj Gospod?« se oglasi Peter.

»Videl sem tvoje misli,« začne Kristus, »in ker so tvoje misli blage in plemenite in ne maščevalne, ti hočem pomagati. Rešiti hočeva tisto nesrečno ženo, že veš katero, in pomagati ji hočeva. Saj sam veš, da Bog noče smrti grešnika in ne njegove pogube.«

»Pa kako naj jo rešiva?«

»Sosedov otrok jo bo rešil z najino pomočjo. Nedolžen je še in nima še krivde pred Bogom. Ta otrok jo bo rešil. Tistega dne, ko se svet spominja vstajenja, naj gre k tistemu grmu, iz katerega si ti takrat odlomil šibo kazni in pokore. Tam naj odlomi novo šibo, ki naj bo šiba poboljšanja in z njo naj trikrat zamahne proti tisti živali, ki se plazi dan za dnevom okrog

tele hiše. Samo zamahne naj, udariti je pa ne sme in žena bo rešena.«

»Vse bi bilo dobro in prav, samo kdo naj otroku to dopove?«

»To je pa tvoja reč. Ti mu moraš dopovedati. Pa tako, da te nihče ne bo slišal. Če bi te kdo slišal, čigar duša je že vsa v grehah, bi ženi ne bilo nič pomagano. To je torej tvoja skrb.«

Peter si je prizadeval, da je svoje naročilo dovršil in Gospod mu je to pomagal izvršiti. Žena je bila rešena in je živela potem še dolgo let v pokori

in v zatajevanju. Zakaj svoj jezik krotiti, to ni igrača...

